

прѣдательство... Той така бѣше привързанъ на Бойча...
Остави, остави...

Кандовъ пламнѣ. Соколовото убѣждение го обиди.

— Заблуждение, господинъ Соколовъ! Заблуждение!
Кой ви говори за Мунча?

— А за кого говорите?

— За Стефчова!

— Стефчовъ! извика докторътъ поразенъ.

— Стефчовъ! Той е прѣдательтъ! Азъ знамъ най-положително.

— Ахъ тоя мръсникъ!... и азъ него подозирахъ най-напрѣдъ!

— Азъ знамъ положително, че той е издалъ всичко на турцитѣ... Мунчо е съвършено невиненъ... Вие всички сте прибързали да обвините него... Стефчовъ е съвѣтвалъ властѣта още сѣмната нощъ, когато го опозорихъ, да копажтъ при воденицата; той е открилъ името на Огнянова чрѣзъ подлостѣта на Мердевенджијева... Той е извършилъ всичкитѣ прѣстѣпления и нему се дължатъ всичкитѣ нещастия... Азъ знамъ вече подробно всичката тая тъмна история, и отъ най-достоверенъ изворъ.

— Ахъ тоя сатанински синъ!

Отъ нѣколко минути Кандовъ постоянно нарастваше прѣдъ очитѣ на Соколова. Той оста още пб-силно покъртенъ, когато видѣ готовността му да убива Стефчова, противникътъ на светото дѣло, и се наимаше на такъвъ кървавъ подвигъ и страшенъ рискъ, за да засвидѣтелствува прѣданността си на идеята, която и той прѣгръщаше сега. Такава горещина у сѣкиго другиго би се показала подозрителна; но у Кандова тя бѣше искрення и това ясно се познаваше по безпокойния огънь на погледътъ му и по първония трепетъ, който играеше по вдѣхновенното му сега лице.

Соколовъ погледа нѣколко врѣме въ очитѣ Кандова, па скокна и каза: